

פרק ראשון דתמורה

ו

כו' ולא משגיח דאמו כצ"ל. ור"ל דא"כ הוי צריך לאקדושי שנית אחר שנולד וכמו שכתבו לעיל וק"ל:

דף י"א ע"א גמרא. אבל לא ממירים איברים בה' ועוברי' שקדשו כו' אי ר"י איברים מי קדשי הא לר"י כו' כצ"ל. השוחט את החטאת כו' (מיימוני פ"ר מהל' תמורה) חי קתני חדא כו' ותניא אידך נאכלת לכל כו' בכל מקום ואינם נאכלים בעורה כו' כצ"ל. תניא רבי אליעזר אומר כלאים כו' (מיימוני פ"א מהל' תמורה). לא נתלקו אלא בתם במעין בעלת מום בר פדא כו' (מיימוני פט"ו מהלכות מע"ק) אמר אביי תם במעין תמימה כו' דבר פדא כבר כו' (מיימוני פ"ר מהלכות תמורה):

רש"י. ד"ה ודקתני כיפא כו' בתחילת הקדש מביתמורה כו' זו לא קדשה כצ"ל והס"ד. ואח"כ ד"ה ועיבורים כו' עבד תמורה הס"ד. ד"ה מאי לאו כו' קדושה חלה ע"ל העיבורים מכת כו' כצ"ל. ד"ה לא קדושי' כו' נתפסים ואפי' כו' הד"א. ד"ה במקדיש ולר' כו' יש בקרבנות כלאים כו' הד"א:

תוספות. ד"ה הא מני כו' ואשמועינן בתמורה דלא אי משום דרריש בהמה בבהמה אי משום דמקיש תמורה למישר כו' קדושה בכלה הכא במאי ניסקנן כו' ובבהמה לא דדרשינן כו' כצ"ל והד"א. ד"ה הכי קאמר כו' הקדש מביתמורה תני דא גרס כו' כצ"ל. ד"ה השוחט החטאת כו' שעירה דאלו כו' לילך תוך שנתה כו' כצ"ל:

ע"ב גמרא. ת"ד יכול האומר רגלה כו' (מיימוני פט"ו מהל' מע"ק) דברי ר' מור"י. ר' יוסי ור"ש כו' נבילה רבא סבר לה כר"א רב ששת לא סבר לה כו' כצ"ל. ביני רבא הקדיש אבר לרמיו כו' (מיימוני פ"ד מהלכות מעילה) הקדיש זכר לרמיו כו' (גו"ש) בעי מיניה מרבא הקדיש חד אבר כו' (מיימוני פ"א מהל' בכורות) הקדיש עורה מהו בעבודה כו' ת"ש האומר כו' (גו"ש):

רש"י. ד"ה באומר הרי כו' כדאמר מודה ר"י כו' הד"א. ד"ה בעיוף מהו לרבי יוסי קא ביני לה כו'. והרמב"ם מפרש דלר' יודא קא בעי לה וכגון שהקדיש בעיוף אבר שהגשמה תלויה בו וה"ל לאידך בעיא דהקדיש אבר לרמיו ודלא כמ"ש בס' כסף משנה פ"ה מהל' ערכין ועיין בכ"מ פט"ו שם. ודו"ק ד"ה תרי מיגו כו' ואגן צדיכין לומר כו' כצ"ל. ד"ה דהא אמר כו' קדושת הגוף הס"ד. ד"ה התם גבי כו' מן הכבודה הכא נחתא כו' הד"א. ד"ה ומיביעיא ליה כו' או לא הס"ד:

תוספות. ד"ה רב חסדא כבר כו' דר"ח סב' אינ' חיה כו' עכ"ל. ומיהו לענין רבא אין הסוגיא הפוכה דהתם או כאן גרסינן רבה וי"ש בתוס' נ"ל. בא"ד. דבפרק החולין אמר רבא כו' לשון זה לא מצאתי לא בפר' החולין ולא במס' חולין וצריך חיפוש ועיין: **דף י"ב ע"א גמרא.** היא חולין וולדה שלמים כו' (מיימוני פ"ח מהל' מע"ק) ל"א אמר ליה כו' כצ"ל. אין המדומע כו' (מיימוני פ"ג מהלכות

הרומה) ואין תמורה עושה תמורה כו' (מיימוני פ"א מהלכות תמורה). אמרו לו הקדש כו' כצ"ל. דתנן סאה של תרומה כו' (תרומות דף נ"ד) דתנן שאור של חולין (מיימוני פט"ז מהל' מאכלות אכורות) מקוה שיש בו כו' (מיימוני פ"ז מהלכות מקוואות):